

IVAN ROGIĆ NEHAJEV

Vukovári posztumusz 92

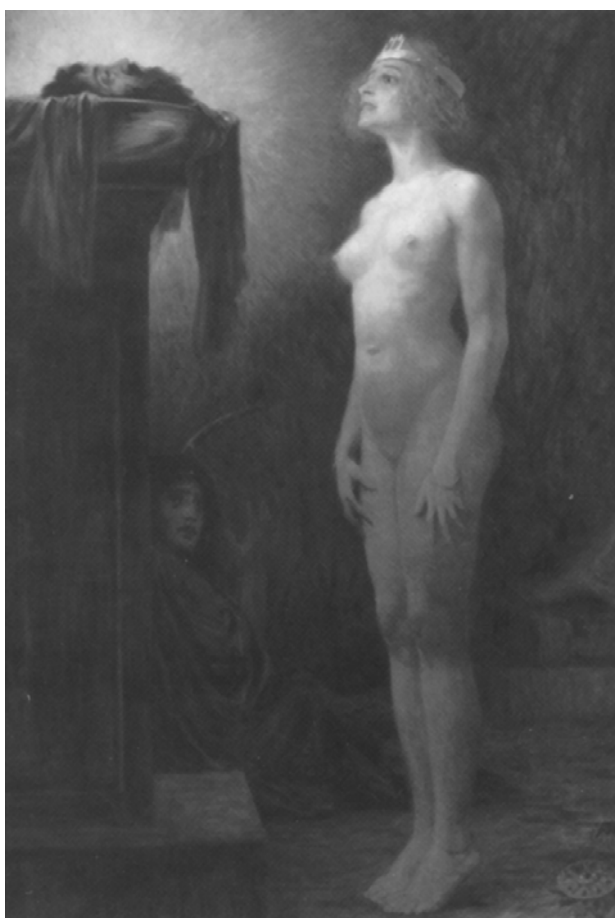
Állok a katonai szemöldökök célkeresztjében (én: vukovár) a gazdátlan emlékeztől megtámogatva. Onnan lentről, a duna felől könnyek csörgedeznek, gyönyögebbek a leukémiánál. Olyan sok a zöld. Olyan sok a vörös. A hajszálerekből és a foszforból elüldözött nők hangja szivárog, egy mondókát gyakorolnak: mindig szeretni foglak, és közben gyönyörű lábukat próbálják szandáljukba és a matrac alá rejteni. A könnyörületesség bádogdobozai. Onnan fönről a magány nyomul, olyan sima, mint az ágyú csöve, előtte a sztyeppét kémlelte. Olyan sok a kék. Olyan sok a sárga. Az összezúzott testek között feltűnik néhány ház és utca, előmáznak a cirill betűs romok alól, építőiket keresik. S akkor a kiszáradt szájból kiszalad egy név, mint egy életmentő aszpirintabletta, és az atlanti óceán fölött becsomagolt mennyország ellenében elsül, felrobban. Csak azt hallani: vukovár, és látni egy érzéstelenítés nélkül levágott kezét a padinska skela-i pszichiátrián. Azt hallani: vukovár, és egy vesét látunk aknával fasírozva a hilandárba vezető úton. Azt hallani: vukovár, és egy csontörés-gyűjteményt látni a testvériség történetének délkeleti büntetőjogi dossziéi között. Azt hallani: vukovár, és egy niši zálogházat látunk, ahol közszemlére van téve minden, amivel a száműzetést kiérdemelték. Azt hallani: semmi, és láthatunk egy besózott emberfejet, amellyel a stara pazovai futballisták tizenegyeseket lönek vasárnaponként pálinkázgatás közben.

Állok (én: vukovár) az új csempészútvonalak és a járókelők szorításában. Az égbolt tegnap selyembe öltözve földre szállt és a könyvelők vállára és ágyára telepedett az atlanti-óceánnál. Az aranyba öltözött manökenek eleganciáját tanulmányozva, gyakran elfeledkezem a felhőkről, és az esők is meddők. A messzi rózsakertek helyén ecetfák üvegeznek a hiányzók nevével. Boldog asszonyokról álmodom. Elérzékenyülve, mint egy szentkép, lemosom csípőjükről a bőrt és belüket. Eltűnők könnyeik között. A test nélküli nevek között olyan szűkös a hely. Ezért tanulom a mássalhangzók megfékezésének fortélyait. De a fegyver, amivel felosztják horvátországot a sztyeppére és a többi részre, ugyanazzal a gyöngédséggel álmodik rólam, mint a lőszerutánpótlás. Viszonzásként, segítek neki horvátországot két kezes pisztolyként lerajzolni kék V betűvel, a nevemből a célkeresztben. Abban a néhány hónapig tartó utcában túl sok konzerválódott benem a sásba és kukoricába csomagolt kényszerű bátorságból, azzal az egyetlen engedménnyel, hogy örökre számúzhatnak az isteni gyerekkorból. Az én szám-

űzetésem sokkal teljesebb, annál a világosságnál, ami akkor keletkezett, amikor a felvilágosultak összeillesztik az összeilleszthetlent.

Álok horvátországban (én: vukovár), ahol az isten nem más, pusztán a legnagyobb adós neve.

FENYVESI OTTÓ fordítása

BELA ČIKOŠ SESIJA: SALOME (1905)